

Samenvatting 'Het einde van de tuberculose?'

Door Tim Debroyer

De masterproef "Het einde van tuberculose? Behandelingen en patiëntenervaringen in het Sanatorium Elisabeth te Sijsele (1945-1986)" laat zien hoede ziekte tuberculose nog diepgaande gevolgen had voor patiënten en verpleegkundigen van het sanatorium in de periode na de Tweede Wereldoorlog. ondanks de opkomst van antibiotica. Hoewel de ziekte steeds beter behandelbaar werd en het sanatorium langzaam leegstroomde, liepen nog veel mensen deze gevaarlijke ziekte op. Uit de analyse van archiefmateriaal en interviews met personeel en patiënten van het sanatorium bleek dat patiënten, grotendeels geïsoleerd van de maatschappij, lange behandelingen moesten ondergaan waarbij verpleegkundigen, religieuze zusters en artsen van het sanatorium hen echter zowel op medisch als op psychisch en sociaal vlak trachtten bij te staan. Doordat tuberculose geleidelijk verdween, verdween ook de collectieve herinnering aan de ziekte uit het maatschappelijke geheugen. Het leed van patiënten en de vaak onzichtbare rol van de verpleegkundige verdwenen hierdoor in een stilte. Via de interviews vonden oud-patiënten en personeelsleden het echter belangrijk om deze stilte te doorbreken. Verpleegkundigen vertelden met compassie over de diepgaande impact van de ziekte op de levens van hun patiënten en de oud-patiënten getuigden over de geëngageerde zorg die ze in de instelling ontvingen. Zo blijkt dat de geschiedenis van tuberculose geen verhaal is van overwinning maar eerder van diepgaande impact op de levens van patiënten en verpleegkundigen die met de ziekte geconfronteerd werden. In deze scriptie wordt tevens het onzichtbare werk van de verpleging zichtbaar gemaakt.

Beeld: Het Erfgoedhuis. Zusters van Liefde J.M.